en els canals estatals. L'argument repetit al llarg del llibre que «ja existeixen altres canals en castellà» no és en absolut convincent i no respon a les necessitats dels castellano-parlants catalans.

Les actituds són clares; per un cantó, alguns sociolingüistes entenen la normalització de la llengua catalana (creació d'una normativa, estandardització del català, extensió social del seu ús a tots els nivells comunicatius, etc.) com la simple substitució d'una llengua per la qual fins aquest moment ha estat dominant; per una altra banda hi ha els que consideren que l'adopció d'una política bilingüe seria la més coherent, tenint en compte la composició real dels habitants de Catalunya. En tot cas, el dilema no hauria de plantejar-se en termes d'exclusivisme d'una o altra llengua sinó de coexistència i de convivència entre dues comunitats —l'autòctona i la immigrada— amb llengües i cultures diferents.*

El principal obstacle amb què ens trobem en enfocar aquests temes, és el de la més absoluta manca de dades fiables (enquestes sobre l'estat de les llengües, opinió de la població vers l'ús d'una o altra llengua, etc.) que converteix voluntarismes en realitats i que no contribueix, precisament, a l'adopció d'una política lingüística òptima. A mode de conclusió convé de ressaltar la transcendència d'aquest llibre, el qual obre una bretxa en el buit documental existent entorn de la televisió catalana. Polèmic, discutible, una mica incomplet; però, en definitiva, acompleix la funció peonera d'estimular tots aquells qui, amb tota seguretat, s'interessaran pel tema.

J. Martínez Abadia

* Confronteu l'assaig «Du bilinguisme au "conflit linguistique" cheminement de termes et de concepts» de G. Kremnitz, aparegut a la revista *Langages* dedicada al tema «Bilinguisme et diglosie», març del 1981.

Notícia de llibres

Angel Faus Belau, LA INFORMACIÓN TELEVISIVA Y SU TECNOLOGÍA. Ediciones de la Universidad de Navarra, S.A. Pamplona, 1980, 646 pàgines.

Aquesta obra representa un aprofundiment en la tecnologia de l'activitat informativa audiovisual presa com a suport d'aquesta activitat. Tanmateix l'estudi no s'ha realitzat des d'una perspectiva estrictament tècnica sinó que intenta comprendre també els aspectes informatius audiovisuals en la seva globalitat.

El llibre consta d'un pròleg a càrrec del professor Alfonso Nieto i els capítols següents: I-Delimitacions prèvies. II-Televisió massiva i informació social: origen i evolució. III-Estructura de la tecnologia audiovisual al servei de la informació tele-

visiva. IV-Anàlisi de la informació audiovisual televisiva.

Hi ha també una bibliografia, uns índexs de quadres, de fotografies i de mapes.

P.M. Secanella. EL LID, FÓRMULA INICIAL DE LA NOTICIA. Textos de Periodismo, Barcelona, Editorial ATE, 1981, 128 pàgines.

Es tracta d'un text que té la clara voluntat de servir els estudiants de periodisme en la redacció de la notícia, la comprensió de l'estructura dels mitjans i els missatges. Està dividit en els capítols següents: I. El periodisme comença pel principi. II. La permanència de la notícia. III. Qualitats professionals del periodista. IV. La comprensibilitat de la notícia. V. El concepte de lid. VI. Descobriment i evolució del lid. VII. Com redactar el lid. VIII. Tipus de lid. IX. Normes pràctiques per a redactar el lid. X. L'atribució i la identificació en el lid. XI. El verb periodístic. També hi ha una bibliografia.

M. Fontcuberta, ESTRUCTURA DE LA NOTICIA PERIODÍSTICA. Textos de Periodismo, Barcelona, Editorial ATE, 1981, 182 pàgines.

L'autora d'aquest text ens adverteix en la introducció que no té altra pretensió sinó la d'ésser una eina per als estudiants que comencen Periodisme.

Està dividit en els capítols següents: I. Controvèrsia en la definició de la notícia. II. Evolució de l'estructura de la notícia. III. Estructura periodística de la notícia. IV. El paràgraf partit. Ús de transicions. V. Fonts de la notícia: identificació i atribució. VI. L'ús de les cites. VII. Tipus de notícies. VIII. Notícies directes i notícies de creació.

Hi ha també una bibliografia bàsica estrangera i també del país.

M.E. Fuentes Pujol, LA INFORMACIÓN DOCUMENTADA. Textos de Periodismo, Barcelona, Editorial ATE, 1981, 185 pàgines.

Aquest llibre té com a objectiu primordial, tal com s'afirma en la introducció, «donar a l'estudiant o al lector en general, i en particular als estudiants de Ciències de la Informació, la informació bàsica sobre la metodologia de la documentació científica, i tècniques de treball intel.lectual».

Està dividit en cinc parts cadascuna de les quals tracta els següents temes: I. Elements del treball intel.lectual i científic. II. Les fonts documentals. III. Fonts d'informació bibliogràfica i d'informació de referència i consulta. IV. El tractament de la informació. Procediments de recerca, i V. La teledocumentació.

S'hi inclou una bibliografia bàsica composta principalment per llibres escrits o traduïts a l'espanyol.

E. Prado, ESTRUCTURA DE LA INFORMACIÓN RADIOFÓNICA. Textos de Periodismo, Barcelona, Editorial ATE, 1981, 106 pàgines.

Text que vol ésser una eina de treball per als estudiants de periodisme radiofònic.

Consta dels següents capítols: I. La ràdio informativa en l'Estat Espanyol. II. Característiques de la ràdio com a mitjà. Influències d'elles en el missatge. III. La ràdio: mitjà informatiu. Estructura de la redacció radiofònica. IV. La notícia en ràdio. Característiques i estructura. V. L'entrevista radiofònica. Tipus. Forma de realització. VI. El reportatge. Tipus i formes de realització. VII. Fórmules per a organitzar la polèmica a la ràdio. VIII. La crònica. IX. L'enquesta.

Hi ha també una bibliografia bàsica composta principalment per obres espanyoles.

Ramón Puig de la Bellacasa i Jaime López Krahe, COMUNICACIONES Y DISCAPACIDAD, Madrid, Editorial Tecnos, Colección «Hermes», 1981, 422 pàgines.

El present text és un estudi sobre les persones que tenen alguna incapacitat d'alguna de les facultats que normalment ens serveixen per a intercomunicar-nos. S'explicita també quines són les ofertes que la tecnologia comunicativa ofereix a aquestes persones.

L'obra consta d'un pròleg signat per Francisco Guijarro Arrizabalaga i tres parts distribuïdes en els capítols que a continuació reproduïm.

Part I, *per Ramon Puig de la Bellacasa Alberola. 1. Introducció. 2. Discapacitat i necessitats de comunicació. 3. Equips i sistemes. 4. Serveis i experiències. 5. Conclusions i propostes.*

Part II. *per Jaime López Krahe. 1. Introducció. II. Les perspectives de la teleinformàtica al servei dels cecs i dels deficients visuals. III. Recomanacions per a una acció estructural.*

Part III. *Aportacions rebudes durant el desenrotllament del projecte sobre «Telecomunicacions i discapacitats».*

Finalment, hi ha uns apèndixs i una bibliografia referida als diferents capítols.

John Mchale, EL ENTORNO CAMBIANTE DE LA INFORMACIÓN, Madrid, Editorial Tecnos, Colección «Hermes», 1981. 145 pàgines.

Es tracta d'una visió personal de l'autor sobre l'impacte que la segona revolució industrial produirà sobre la societat, sobretot en aspectes com els coneixements i l'aprenentatge. Conté també unes reflexions sobre les telecomunicacions com a arma política.

Els capítols en què es divideix l'obra són els següents: 1. Informació, tecnologia i comunicacions. 2. Canvis en la naturalesa dels recursos. 3. L'individu i la societat. 4. Educació i cultura. 5. Els negocis i la seva gestió. 6. El procés polític. 7. Aspectes globals. 8. Conclusió, així com un índex de conceptes.

Josep M. Casasús i Xavier Roig, LA PREMSA ACTUAL. INTRODUCCIÓ ALS MODELS DE DIARI, Barcelona, Edicions 62, «Llibres a l'abast» núm. 163, 1981, 202 pàgines.

Aquest llibre vol abastar dos objectius principals: d'una banda és un assaig sistematitzador de l'evolució dels diaris a partir dels seus condicionants i característi-

ques a fi d'obtenir-ne unes tipologies model; per altra, hi ha una proposta de com realitzar un diari des d'una perspectiva alhora teòrica i professional-empresarial.

El llibre conté un pròleg de Josep Perarnau i els següents capítols: I. Tipus de diari. II. Teoria del model del diari. III. Realització del model de diari. IV. Dues experiències d'aplicació de model.

Finalment, hi ha una breu bibliografia, qualificada de «complementària».